ODKAZ IV - ADRIAN COLE

Jozef Bidulský

Odkaz IV

ADRIAN COLE

Jozef Bidulský

Štvrtý diel série
Odkaz I – Dve cesty · Odkaz II – Nepriateľ · Odkaz III – Aegis

Obsah

Kapitola 1 – Čierny kruh s novou vývesnou tabuľou 4

Kapitola 2 – Drahý 7

Kapitola 3 – Major Hayes a nečakané zistenie 10

Kapitola 4 – Kolotoč 13

Kapitola 5 – Pokušenie 17

Kapitola 6 – Adrian Cole 20

Kapitola 7 – Hrob v poli 23

Kapitola 8 – Mlčanie 26

Kapitola 9 – Návštevná miestnosť 29

Kapitola 10 – Operácia Pat 33

Kapitola 11 – Stôl v kaviarni 35

Kapitola 12 – Odkaz 37

KAPITOLA 1

Čierny kruh s novou vývesnou tabuľou

Veľká sála mestskej rady vo Westhavene pripomínala arénu. Vzduch bol hustý, premiešaný s pachom vlhkých kabátov, lacnej reťazcovej kávy a neskrývanej nevraživosti. Za dlhým stolom z lešteného duba sedela osmička poslancov mestskej správy na čele s radným Harlanom Brookom – mužom, ktorého hladko oholenú tvár nezdobil ani náznak sympatie.

V prvom rade pre novinárov sedela Mia Rowland z Westhaven Chronicle. Zápisník mala položený na kolenách, no pero neustále zvierala v prstoch tak pevne, až jej pobeleli kĺby. Jej otec strávil posledné roky života na dne po tom, čo ho zničil skorumpovaný úradník z čias najväčšieho rozmahu Čierneho kruhu. Pre ňu nebol človek stojaci pri rečníckom pulte hrdinom, ktorý pomohol zvrhnúť Lidiu Vanceovú. Bol to len lepšie oblečený architekt tej istej nočnej mory.

Jozef Varga stál pred mikrofónom s rukami na pulte v tmavom saku. Mal tridsaťdva rokov, v tmavých očiach rovnaký mrazivo presný odhad ako pred rokmi v garáži v Green Hills, no v držaní tela chýbala niekdajšia útočná dominancia.

„...preto sa pýtam, pán Varga," hrmel hlas radného Brookeho, ktorý sa opieral o lakte a nakláňal sa cez stôl. „Na prístavnej ulici dnes stojí trojposchodová presklená budova. Nazvali ste ju AEGIS – Strategická bezpečnosť. No obyvatelia tohto mesta nevidia novú firmu. Vidia bývalé sídlo Čierneho kruhu s novou vývesnou tabuľou. Povedzte tejto rade jediný dôvod, prečo by sme nemali zmraziť všetky vaše licencie!"

Jozef sa nepohol. Cez vysoké okno sály videl na protiľahlú stenu budovy cez ulicu. Včera v noci tam niekto čiernym sprejom nastriekal veľký nápis: ČIERNY KRUH, NOVÝ NÁTER.

Mia Rowland sa prihlásila o slovo bez toho, aby počkala na vyzvanie.

„Pán Varga, Mia Rowland, Westhaven Chronicle," začala, pričom jej hlas preťal hučanie v sále. „Tvrdíte, že zničením mestskej siete ARIA a Vanceovej protokolu Aegis ste mesto oslobodili. No vo vašom novom

vedení sedí vyšetrovateľ Michael Carter, ktorý roky privieral oči, vaša sestra Nikol, ktorá vytvárala šifry pre podsvetie, a vy sám – muž, ktorý strávil štyri roky vo väznici Asteria. Boli ste pripravený vziať si toto mesto vtedy a ste pripravený teraz. Prečo by vám mal niekto veriť?“

V sále zavládlo hrobové ticho.

Jozef sa pozrel Mii priamo do očí. Pred tromi rokmi by použil chladnú analytickú páku, spomenul by účty jej nadriadených a znemožnil by ju jednou vetou. Teraz sa len zhlboka nadýchol.

„Nemáte dôvod mi veriť, slečna Rowlandová,“ povedal Jozef tichým, no jasným hlasom, ktorý v mikrofóne rezonoval bez ozveny. „A ja od vás ani od mestskej rady nežiadam vieru. Dôveru si nemôžem vziať ani vymáhať. Môžem len konať tak, aby si ju ľudia mohli vziať sami, ak sa tak rozhodnú. AEGIS nepýta mestské financie. Predkladáme nezávislej komisii kompletný prístup ku každému dátovému toku, ktorý spracujeme. Ak rozhodnete o zmrazení licencií, podriadime sa. No kým pracujeme, budeme chrániť toto mesto pred tým, čo sa stále skrýva v jeho tieňoch.“

Odstúpil od pultu bez toho, aby čakal na potlesk či súhlas. Po prvýkrát vo svojom živote sa nehneval na ľudí za to, že mu neveria. Zistil však, že ten pohľad plný podozrievania ho bolí viac než akýkoľvek fyzický úder.

* * *

Podvečerný vetrík na terase ich domu v South Valley voňal lesom a nadchádzajúcou jeseňou. Dom, ktorý pred rokom vyhorel pri útoku Daniela Crossa, bol kompletne zrekonštruovaný. Juliet Hayesová stála pri zábradlí v jednoduchom pletenom svetri, v ruke držala šálku čaju a pozorovala Jozefa, ktorý kráčal po príjazdovej ceste.

Pravá ruka mu podvedome skĺzla do vrecka nohavíc, kde prstami nahmatal malú semišovú krabičku s prsteňom.

Zo dverí na terasu vyšla Nikol. Mala na sebe tmavosivý rolák, vlasy zviazané v nedbalom uzle a pod očami jemné kruhy z neustáleho sledovania monitorov. Zachytila bratov pohyb pri vrecku, očami prebehla jeho tvár a na perách sa jej zjavil tenký, takmer neviditeľný úsmev. Poznala ten pohyb prstov od ich ôsmich rokov. Vtedy znamenal, že Jozef klame rodičom – dnes znamenal, že nesie niečo, čo ho robí zraniteľným.

„Aký bol radný Brooke?“ spýtala sa Juliet, keď Jozef vystúpil na terasu a bozkal ju na spánok.

„Predvídateľný,“ odpovedal Jozef a oprel sa vedľa nej. „Chce záruky, ktoré mu žiadny človek s mojou minulosťou nemôže dať.“

„Mia Rowland napíše zajtra prvú stranu,“ poznamenala Nikol a oprela sa o stĺp terasy. „Jej otázky neboli náhodné. Niekto jej pred vypočutím doručil starý spis o logistických trasách z prístavu Blackwater.“

Jozef spozornel. „Kto?“

„Anonymný odosielateľ,“ odpovedala Nikol. „Použil starý šifrovací uzol z mestskej siete, ktorý sme považovali za mŕtvy.“

Juliet položila šálku na drevený stôl a pozrela na Jozefa. „Myslíš, že to bola len novinárska náhoda?“

„V tomto meste neexistujú náhody, keď ide o moje meno,“ odvetil Jozef ticho.

* * *

Po večeri sa Jozef pobral do svojej pracovne na poschodí. Dvere boli pootvorené, zvnútra sa niesla vôňa lešteného dreva a starých kníh. Keď pristúpil k masívnemu orechovému stolu, zastal.

Na čistej koženej podložke, presne uprostred stola, ležal malý predmet. Nebola to zásielka od kuriéra, nebol to list. Bol to malý mosadzný zvonček s vyrytým ornamentom – presne ten mosadzný zvonček, ktorý zacinkal nad dverami kaviarne The Corner v deň, keď do nej pred rokmi vošiel so sedemnásťročným Jozefom tridsaťročný muž v tmavom koženom kabáte.

Priložený nebol žiadny odkaz, žiadne súradnice, žiadna hrozba. Jozef sa pomaly dotkol chladného kovu. Mosadz ticho rezonovala v tichu podkrovnej miestnosti. Cole bol späť. A neposlal výstrahu – poslal pripomenutie, že pravidlá hry sa opäť začali meniť.

KAPITOLA 2

Drahý

Ranné svetlo nad Westhavenom bolo bledé, premočené jemnou jesennou hmlou, ktorá sa držala nízko nad cestou. Jozef stál na dvore v South Valley pri svojom aute, kľúče zvieral v dlani a nehybne hľadel na obzor. Mosadzný zvonček z kaviarne The Corner nechal ležať na stole v pracovni. Nepovedal o ňom ani Juliet ani Nikol. Vedel však, že ak chce čeliť tieňom, ktoré Adrian Cole opäť prebúdzal, musí najprv čeliť vlastným minulým tieňom.

Namiesto do budovy AEGIS zamieril do starej garáže v Green Hills. Priestor, kde s Michaelom pred rokmi montovali svoju prvú vysielačku a upravovali starú šliapaciu motokáru AX-01, voňal rovnako – prachom, starým motorovým olejom a hrdzou. Michael, ktorý tam z času na čas chodil vyvetrať hlavu, stál pri otvorenej kapote svojho auta, v ruke držal kľúč a utieral si namastené dlane do handry. Keď uvidel Jozefa, spozornel.

„Juliet vravela, ako dopadlo vypočúvanie rady," ozval sa Michael a položil kľúč na kovový stôl. „Brooke hľadá zámienku zbaviť sa ťa a novinári chcú senzáciu."

„Brooke ma netrápi," odpovedal Jozef a zastal v strede garáže. Očami prebehol staré rohy, kde pred rokmi ležala ťažká oceľová trubka. „Idem do East Endu."

Michael stuhol. „East End? Čo tam chceš? Tí ľudia na tvoje meno stále pľujú, Jozef."

„Musím sa stretnúť s Drahým," povedal Jozef ticho. „A s Ondrom."

Michael naňho hľadel a v tvári sa mu objavila zmes prekvapenia a starého, nespracovaného smútku. Vybavila sa mu spomienka na to horúce letné popoludnie, keď mali štrnásť rokov, keď Drahý s chalanmi prišiel k ich príjazdovej ceste a Jozef bez zaváhania udrel toho chlapca, ktorý sa volal Ondro, oceľovou rúrou priamo do kolena.

„Vtedy si mi vravel, že sa nemusím báť niekoho, koho dokážem zlomiť," pošepkal Michael a prekročil káble na podlahe. „Nikdy som ti to

nepovedal, Jozef... ale v ten deň som sa po prvýkrát začal báť teba. Sám som vtedy nevedel, čo robiť, ako ťa zastaviť.“

„Viem,“ odpovedal Jozef vyrovnane. „A vtedy si mal pravdu ty. Chcel som len vyhrať a určiť pravidlá. No dnes tam nejdem nikoho biť, ani žiadne roztržky robiť.“

* * *

Štvrť East End vyzerala inak než nablýskaný North District či nová zóna prístavu. Staré tehlové budovy mali opadanú omietku, ulice boli úzke a na rohoch stáli skupinky mladých mužov v bundách. Na okraji štvrte, v opustenej budove bývalého skladu, stála malá autodielňa. Nad vchodom visela rukou maľovaná tabuľa. Vnútri to hučalo kompresorom. Jozef vošiel dnu sám, bez zbrane, bez hrozby.

Za montážnym zdvihákom stál chlap v monterkách so špinavou tvárou od oleja. Bol to Drahý, mal tridsaťpäť rokov, v živote prešiel pouličným gangom aj väzením, no nakoniec zapustil korene tu, v tieni dielne, kde opravoval autá na zákazku. Keď Drahý zdvihol zrak a uvidel Jozefa, ruka s francúzskym kľúčom mu zastala vo vzduchu. Výraz na jeho tvári okamžite skamenel.

„Varga,“ zasyčal Drahý a kopol do drevenej debny pri nohách. „Čo tu robíš? Pomýlil si si štvrť? Toto nie je tvoj exkluzívny klub v North District ani tá tvoja presklená veža v prístave.“

Dvaja mladí mechanici z dielne inštinktívne spravili krok vpred, no Drahý ich rukou zastavil.

„Prišiel som za tebou, Drahý,“ povedal Jozef pokojným, vyrovnaným hlasom. „A za Ondrom.“

„Nemáš tu čo hľadať,“ odvrkol Drahý, priblížil sa k nemu a ukazoval naňho prstom. „Myslíš si, že keď si si odsedel svoje a postavil si novú firmu, že sme zabudli? Že Ondro zabudol? Ak si mi prišiel ponúknuť peniaze za to, čo si spravil pred rokmi, vypadni skôr, než ťa odtiaľto vynesieme!“

Jozef sa ho nezľakol. Stále bol schopný obrániť sa, ale prišiel kvôli niečomu inému. „Neprišiel som ti sa biť, ani ponúkať ti peniaze na udobrenie. Prišiel som povedať, že to, čo som vtedy spravil, bolo zlé. Bol

som chladný, bezohľadný a skôr som útočil nespravodlivo než spravodlivo.“

Drahý sa naňho dlho, neveriacky díval. V jeho očiach bola zmes starej nenávisti a prekvapenia. Nečakal, že by sa Jozef niekedy prišiel ospravedlniť. Neveril mu a nebol pripravený mu ani odpúšťať. Potom sa otočil ku kancelárii v dielni.

„Peniaze si nechaj,“ povedal Drahý chladne. „Ale ak myslíš to ospravedlnenie vážne... povedz to Ondrovi. Uvidíme, čo on povie na to tvoje ospravedlnenie.“

Poslal ho do malej, presklenej kancelárie za sklom. Za stolom sedel muž s barlou opretou o stoličku. Ondro – chlapec, ktorému Jozefov úder oceľovou rúrou pred rokmi nenapraviteľne zničil koleno. Ondro tak strávil mesiace v nemocnici a od vtedy v sebe držal zášť voči Jozefovi.

Keď Jozef vošiel dnu, Ondro zdvihol hlavu. Pozrel sa na Jozefa prekvapene, akoby prízrak stál pred ním. Nikdy by nečakal, že vo dverách sa objaví niekto, kto ho zmrzačil na celý život. Jozef sa postavil pred jeho stôl. Pozrel na zničenú nohu, potom na Ondrovu tvár.

Potom Jozef povedal niečo, čo by za celý život od neho nikto nečakal, nieto ešte Ondro: „Pred rokmi som ti vzal zdravie, lebo som chcel dokázať, že môžem zničiť každého, kto sa mi postaví do cesty,“ povedal Jozef ticho, bez vyhýbania sa jeho pohľadu. „Bola to chyba. Mrazený kalkul, ktorý nemá žiadne ospravedlnenie. Prepáč mi.“

Miestnosťou sa rozlialo hrobové ticho. Ondro hľadel na Jozefa dlhé sekundy. Nepovedal ani jediné slovo. Nebol pripravený mu ani odpustiť, neusmial sa, nepodal mu ani ruku. Len mierne prikývol a vrátil sa k svojej práci so súčiastkami na stole.

Jozef vedel, že odpustenie sa nedá vynútiť a že ani to najúprimnejšie ospravedlnenie človeka neoslobodí od viny za to, čo spravil. No pri odchode z dielne cítil, že spravil prvý krok, ktorý nevznikol z chladného výpočtu. Keď vyšiel na prašnú cestu East Endu a sadal do auta, zazvonil mu telefón. Na displeji svietilo Julietino meno. „Jozef,“ ozval sa Julietin hlas, no tentoraz v ňom nebola večerná nežnosť, ale prísny, opatrný odstup. „Práve mi volal Ben, že sa vracia z misie v zahraničí. Teraz je vo Westhavene... a odkazuje ti, že sa máš mať na pozore.“

KAPITOLA 3

Major Hayes a nečakané zistenie

Večer v dome v South Valley priniesol napätie, ktoré sa nedalo prehliadnuť. Juliet stála v kuchyni a pripravovala jednoduchú večeru, kým Jozef sedel v obývačke pri stole a prechádzal si digitálne výkazy z AEGIS. Vzduch v dome bol ťažký, obaja čakali, čo Ben urobí, až príde k nim domov.

Vtom sa ozval zvonček pri vchodových dverách. Juliet utrela ruky do utierky a prešla do predsiene. Keď otvorila dvere, pred ňou stál muž v precízne vyžehlenom civilnom oblečení s vojenským držaním tela. Major Ben Hayes – Julietin starší brat, ktorý sa práve vrátil po siedmych rokoch zahraničnej misie. Mal tridsaťpäť rokov, ostré črty tváre a pohľad, ktorý v každom človeku hneď hľadal slabinu alebo hrozbu.

„Ahoj, Juliet," povedal Ben a chladne ju objal okolo ramien. Jeho oči hneď prešli ponad jej plece dovnútra domu, kde v obývačke stál Jozef.

„Vitaj doma, Ben," povedala Juliet a v hlase jej znelo tušené napätie. „Mohol si zavolať skôr, že sem prídeš."

„Hej, a zakázala by si mi sem prísť, aby som sa nikdy nestretol s tým tvojím novým," odvetil Ben a vošiel do obývačky.

Jozef vstal od stola. Pozrel na Benov vojenský postoj a na jeho tvrdý, nekompromisný výraz. Mali medzi sebou osobný konflikt, ktorý sa zakladal na fakte, že Benov blízky spolubojovník Nate Brooks zomrel pri prepade, kde nepriateľ použil zbrane a komunikačné moduly prúdiace cez staré kanály podsvetia, ktoré Jozef ešte viedol.

„Ben," oslovil ho Jozef pokojne a nepodával mu ruku, lebo vedel, že by ju odmietol.

„Varga," precedil Ben pomedzi zuby. Nevyzeral ako človek, ktorý prišiel na rodinnú večeru. Vyzeral ako vojak, ktorý prichádza na výsluch nepriateľa. „Keď som v zemi nikoho počúval hlásenia o tom, že celá štvrť krváca pre zbrane z prístavu Blackwater, myslel som si, že pašeráci sú len

bezduché hyeny. Netušil som, že tu v teple domova si medzitým buduje kráľovstvo chlap, ktorý tie lode riadil z teplého kresla.“

„Ben, stačilo,“ zasiahla Juliet a postavila sa medzi nich. „Jozef nie je ten, kto poslal Nata do tej akcie.“

„Prestaň ho obhajovať, Juliet!“ zvýšil Ben hlas a prvýkrát stratil svoju vojenskú disciplínu. „Pozri sa na seba! Kvôli nemu si odišla od polície, spálila si kariéru a žiješ v tieni človeka, ktorý predtým ovládal celé mesto! Ty ho nevidíš takého, aký naozaj je!“

Jozef vedel, že jeho minulosť sa len tak nezmaže. Nebránil sa, neodpovedal útokom. Nechal Benov hnev voľne plynúť, lebo vedel, že každé slovo odporu by len prilialo olej do ohňa.

„Už nie som taký. Viem, minulosť nevymažem. Pozri sa, čím je AEGIS dnes, Ben, a ak mi neveríš, ukážem ti to,“ prelomil ticho Jozef a gestom ruky naznačil smerom k pracovni. „Môžeš si pozrieť naše dáta, kontroly aj systémy. Prvý kontrolovaný krok k dôvere.“

Ben naňho chvíľu hľadel s hlbokým opovrhnutím, podľa neho sa Jozef parádne maskoval, aby urobil niečo podlejšie než doteraz, no napokon kývol hlavou. „Ukáž mi to.“

* * *

Zatiaľ čo Ben s Jozefom odišli do pracovne, aby prešli bezpečnostné protokoly firmy, v kuchyni vládlo iné ticho. Sára Carterová, ktorá medzitým prišla na návštevu za Juliet, sedela pri stole s notebookom pred sebou.

„Juliet, niečo nesedí,“ povedala ticho Sára a otočila obrazovku smerom k Juliet. „Keď som kontrolovala staré spisy AEGIS a prepojila ich s tými najstaršími stopami z čias pred zatknutím, našla som zaujímavé spisy, ktoré sú nečitateľné, ale podpísané.“

Juliet pozrela na monitor. Na obrazovke svietil spis z obdobia, keď Jozef v meste nebezpečne rýchlo rozbiehal Čierny kruh. No vedľa neho bola poznámka napísaná rukou.

„Čí je to rukopis?“ spýtala sa Juliet.

„Vyzerá ako Michaelov,“ odvetila Sára so stiahnutým hrdlom. „Našla som to v archíve, ktorý Michael pred tromi rokmi sám triedil. On o tomto niečo vie. A zamlčal to.“

V tej istej chvíli vošiel do kuchyne Michael, ktorý sa práve vrátil z Green Hills vyzdvihnúť Sáru. Keď uvidel Sárin výraz a otvorený notebook na stole, v jeho tvári sa zračilo okamžité zmrazenie.

Sára vstala od stola, jej pohľad bol chladný a prísny. Už raz Michaelovi vyčítala, že pred ňou skrýval Nikol.

„Michael... prečo je tvoj rukopis pri podpísanom spise a neodovzdanom z čias, keď Jozef rozbiehal Čierny kruh?“ spýtala sa Sára a v jej hlase znela hlboká zrada.

Michael otvoril ústa, no z hrdla sa mu nedostalo ani slovo.

KAPITOLA 4

Kolotoč

Nikol Vargová sedela v hlbokom tieni podzemného bunkra AEGIS, obklopená štyrmi monitormi, ktoré bez prestania chrlili riadky hexadecimálnych kódov. Už tri dni nezatvorila oči. Jej prsty s mechanickou presnosťou klopali do klávesnice, zatiaľ čo sa snažila prebiť cez novú vlnu šifrovaných paketov, ktoré sa neznámy útočník pokúšal pretlačiť do záložných serverov.

Za posledné roky nepoznala nič iné než obrazovky, servery a kódy. Od chvíle, keď mala osem rokov a pozorovala susedov z verandy, cez dospievanie v hale Čierneho kruhu až po správu systémov ARIA a AURA, jej život nemal žiadne víkendy, žiadne výlety, žiadnych kamarátov. Pre Westhaven bola neviditeľným géniom, no pre samú seba bola len dvadsaťšesťročným dieťaťom uväzneným v tele dospelého človeka, ktoré nikdy nepoznalo slovo „voľno“.

„Zastav to, kým ti nevyhorí procesor, Nikol,“ ozval sa za jej chrbtom veselý, no starostlivý hlas.

K stolu pristúpil Billy Reed – dvadsaťtriročný chlapec zo Southside, ktorý v minulosti viedol pirátske rádiokluby a dnes bol pevnou súčasťou nového technického tímu AEGIS. Hneď za ním kráčala Zoe Lin, dvadsaťsedemročná bývalá inžinierka korporátneho „red teamu“, ktorá opustila svoju kariérnu istotu, aby pomáhala budovať bezpečný systém bez sledovacích zadných dvierok. Obaja do tímu pribudli len pred pár mesiacmi, no stali sa pre Nikol jedinými ľuďmi, ktorí dokázali prebiť jej neustálu opatrnosť.

Billy položil pred jej klávesnicu papierový kelímok s horúcou čokoládou. „Keď sa tvoj mozog zrúti, celý AEGIS padne s ním. A ja naozaj nechcem vysvetľovať Jozefovi, že som ťa nevedel odtrhnúť od monitora.“

Nikol naňho slabo pozrela, no kútiky úst sa jej predsa len pohli smerom hore. Keď Billy nastúpil do AEGIS, hneď v prvý deň za ním prišiel človek napojený na zvyšky Coleových kontaktov a ponúkol mu obrovské peniaze

za prístupové kódy. Billy to okamžite nahlásil Jozefovi. Hoci ho Nikol zo začiatku podozrievala a testovala každým dostupným algoritmom, jeho úprimná povaha a nákazlivý smiech jej obrátili svet naruby.

Zoe sa oprela o okraj stola a prekrížila si ruky na hrudi. „Billy má pravdu. Dnes končíme. O pol hodinu vyrážame do Blackwater Port."

Nikol zamrzli prsty nad klávesnicou. „Kam? Prečo?"

„Pretože ideš von," vyhlásila Zoe bezodkladne. „Zabudla si, že na nábreží v Blackwater postavili nový zábavný park s klasickým kolotočom? Billy tvrdí, že si v živote na žiadnom nebola. A ja mu to odmietam veriť, kým to neuvidím na vlastné oči."

Nikol chcela protestovať, hovoriť o nebezpečí, o nepreverených paketoch a o tom, že Adrian Cole sa môže kedykoľvek ozvať. No keď sa pozrela do Billyho otvorených očí a na Zoein nekompromisný vyzývačný pohľad, uvedomila si niečo desivé: celkom zabudla, aké to je byť žijúci človek.

* * *

O hodinu neskôr stáli priamo v pestrofarebnom hluku zábavného parku na okraji Blackwater Port. Vzduch voňal cukrovou vatou a praženými mandľami. Okolo nich sa smiali deti, svetlá kolotočov kreslili do večernej oblohy žiarivé kruhy a z reproduktorov hrala hudba.

Nikol stála uprostred toho všetkého v tmavej bunde, s rukami hlboko vo vreckách, a cítila sa ako cudzinec v cudzom svete. Celý svoj život trávila v tme, za clonou monitorov, kde sa všetko riadilo čistou logikou a chladnými číslami. Tu však vládol chaos, emócie a hluk, ktoré nedokázali predvídať žiadne algoritmy.

„Tak čo, šéfka? Ideme na to?" usmial sa Billy a chytil ju za ruku, aby ju vyviedol z úvah, a potiahol ju k historickému kolotoču s drevenými koňmi.

Keď Nikol po prvýkrát v živote sadla na sedadlo rotujúcej plošiny a kolotoč sa pomaly pohol dopredu, svet okolo nej sa rozostril do farebných šmúh. V prvej chvíli jej telo inštinktívne naplo všetky svaly – jej mozog hľadal chybu, rátal odstredivú silu a rýchlosť otáčania. No keď hudba zosilnela a chladný večerný vietor jej vial do tváre, stalo sa niečo nečakané.

Zoe stála pri plote, tlieskala a smiala sa. Billy, ktorý sedel na koni vedľa nej, na Nikol zamával. A vtedy sa Nikol Vargová, po prvýkrát vo svojom dvadsaťšesťročnom živote, nahlas a uvoľnene rozosmiala. Nebol to len smiech; bola to tichá úľava. Uvedomila si, že kým doteraz len strážila obrazovky a chránila ostatných pred minulosťou, títo dvaja ju učili niečo úplne iné – pozerať sa na svet bez strachu a žiť prítomným okamihom.

Keď o hodinu neskôr vystúpili z parku a kráčali k autu, Nikol sa zastavila a pozrela na Billyho a Zoe. „Ďakujem vám."

„Za málo, šéfka," mrkol na ňu Billy. „A teraz šup naspäť do bunkra. Dnes večer ťa čaká ešte filmový maratón a neberiem žiadne odmietnutie."

* * *

Návrat do AEGIS však priniesol studenú sprchu.

Len čo Nikol prešla cez dvere a pristúpila k svojmu centrálnemu terminálu, systém nevyhodnotil dáta štandardne. Všetky štyri monitory v tej istej sekunde zmenili farbu z upokojujúcej modrej na krvavočervenú.

Základné rozhranie AEGIS bolo prelomené. Na každej jednej obrazovke svietil obrovský, verejne prístupný zoznam štyridsiatich tisícov „rizikových osôb" – kompletná databáza, ktorú pred rokmi vytvorila Lidia Vanceová a systém ARIA v meste. K zoznamu však pribudla nová, falošná hlavička: Oficiálny registračný zoznam AEGIS – Strategická bezpečnosť. Zoznam už bol úspešne nahratý na externé servery a unikol priamo na verejné weby a sociálne siete Westhavenu.

Zoe zbledla a pristúpila bližšie k monitoru. „To... to nie je možné. Firewall na primárnej bráne nepustil jediný neznámy paket."

Billy neveriacky krútil hlavou. „Pozri sa na zdrojový kód, Nikol. To neprišlo zvonku z ulice... To bolo nahraté z vnútornej siete."

Nikol sa posadila k stolu, ruky sa jej na zlomok sekundy zatrasli, no okamžite nad nimi získala kontrolu. Pozrela na riadky kódu a hneď spoznala ten rukopis – čistý, chladný a dokonale vypočítavý.

Nebol to len útok na dáta. Bol to prvý otvorený úder v kampani Adriana Colea, ktorého cieľom bolo ukázať celému mestu, že nová firma nie je o nič lepšia než starý Čierny kruh.

Mesto malo ráno vybuchnúť hnevom. A zatiaľ čo sa Nikol pozerala na blikajúce červené monitory, v jej vnútri sa v sekunde skončila akákoľvek detská bezstarostnosť z kolotoča – vojna sa oficiálne začala.

KAPITOLA 5

Pokušenie

Westhaven sa prebudil do mrazivého rána, ktoré pulzovalo tichým, no hmatateľným hnevom. Uniknutý zoznam „rizikových osôb“ s hlavičkou AEGIS zaplavil sociálne siete a titulky ranných novín. Pred sklenenou budovou firmy sa už pred ôsmou hodinou ráno zhromaždil dav nespokojných občanov, ktorí žiadali okamžité vyjasnenie a demisiu Jozefa Vargu. Radný Harlan Brooke nečakane zvolal mimoriadnu tlačovú konferenciu a mestská rada v panike zmrazila všetky zvyšné bezpečnostné zákazky pre AEGIS.

V AEGIS panovalo ťažké ticho. Billy, Zoe a Nikol neustále preverovali servery, no kód bol nekompromisný – únik bol vedený zvnútra, sofistikovane a bez zanechania digitálnych stôp.

Nikol si prešmykla prsty cez klávesnicu a na menšom postrannom monitore vyvolala skrytý priečinok. Prešla hlboko do šifrovaných archívov, ktoré odobrali z Vanceovej terminálov, a zrazu narazila na starý, mimoriadne citlivý spis.

„Jozef... poď sem,“ zavolala ticho Nikol a otočila monitor k nemu.

Jozef pristúpil bližšie a pozrel na obrazovku. Bol to kompletný kompromitujúci spis na radného Harlana Brookeho – dôkazy o masívnych finančných podvodoch, úplatkoch od developerov z North District a tajných kontách v zahraničí. Ak by Jozef tento spis v tejto sekunde poslal do médií alebo ho zverejnil na verejných kanáloch, Brooke by bol do hodiny zmetený z politickej scény, protesty pred budovou by stratili hlavnú podporu a mestská rada by musela okamžite cúvnuť.

Bola to dokonalá, klasická páka – presne ten druh zbrane, aký by starý Jozef z čias Čierneho kruhu bez váhania a s chladným úsmevom použil na záchranu vlastného impéria. Juliet stála neďaleko, sledovala ho a v tichu čakala, čo spraví. Vzduch v miestnosti akoby zhustol. Jozef sa pozrel na obrazovku, potom na Nikol... a zrazu stlačil na klávesnici Delete, čím súbor

natrvalo vymazal zo systému bez toho, aby si z neho prečítal čo i len jediný riadok.

„Jozef...?“ vyhrkla Nikol a neveriacky naňho pozrela. „To bola naša jediná šanca umlčať Brookeho a zastaviť ten tlak!“

„Nie,“ odpovedal Jozef pevne a pokojne. „Ak začneme bojovať jeho zbraňami a vydieraním, prestaneme sa líšiť od tých, ktorých sa snažíme poraziť. Túto bitku nevyhráme špinavými trikmi. Sám som bol taký, musia vidieť zmenu.“

* * *

O dve hodiny neskôr sa pred budovou AEGIS tlačili desiatky novinárov, keď sa z hlavných dverí vynorila postava detektíva Richarda Fishera. Fisher – muž, ktorého Jozef pred rokmi v podzemnej garáži vydieral švajčiarskymi účtami a kompromitujúcimi dokumentmi, aby chránil Juliet – sa po rokoch vrátil na scénu. Adrian Cole ho zámerne postavil pred kamery, aby pripomenul mestu staré hriechy.

Fisher vystúpil pred kamery, v ruke držal vytlačené papiere a kričal na plné hrdlo: „Jozef Varga nie je žiadny ochranca! Je to vydierač! Mám dôkazy o tom, že ma pred rokmi donútil opustiť zbor pod hrozbou zničenia mojej kariéry a zverejnenia súkromných faktov! Vydieranie je jeho metóda, bola a vždy bude!“

Zábery okamžite prešli do celoštátneho vysielania. Dav pred budovami začal skandovať ešte hlasnejšie.

Juliet vtrhla do kancelárie k Jozefovi: „Videl si to? Fisher klame, ale hovorí pravdu o tom, čo si spravil vtedy v garáži! Ak to nezastavíme, zničí nás!“

Jozef sa na ňu pozrel, v jeho očiach však nebola panika, len zvláštny, hlboký pokoj. Sám síce bojoval so sebou, ale uvedomil si, že jeho minulosť ho vždy dostihne.

„Vystúpim pred nich a podám krátke vyhlásenie,“ povedal Jozef ticho.

O hodinu neskôr stál Jozef pred desiatkami mikrofónov a kamier bez akejkoľvek obrannej hradby. Dav na chvíľu stíchol.

„Detektív Fisher má pravdu,“ začal Jozef bez akéhokoľvek zaváhania a jeho hlas sa niesol námestím. „Pred rokmi, keď som chcel chrániť svojich

blízkych, použil som proti nemu nátlak a dokumenty z neoficiálnych zdrojov. Nebolo to legálne a nebolo to správne. Neobhajujem svoje vtedajšie kroky. Všetky dokumenty, ktoré vtedy k dispozícii boli, som práve teraz osobne odovzdal prokurátorovi na preverenie podľa platných zákonov. AEGIS stojí na transparentnosti – ak som v minulosti zlyhal, som pripravený niesť za to plnú zákonnú zodpovednosť.“

V dave vypukol ošiaľ. Jozef neobhájil svoju povesť, neprinesol žiadne výhovorky ani obvinenia na iných – obetoval ju a po prvýkrát to nebol len chladný výpočet, ale slobodné, vedomé rozhodnutie. Viacerí mu ale stále neverili a chceli, aby z AEGIS navždy zmizol.

Keď sa neskoro večer vrátil do prázdnej kancelárie, na stole ležal jeho služobný tablet. Blikala na ňom nová správa od novinárky Mii Rowlandovej z Westhaven Chronicle:

„Pán Varga... Pozrela som si váš prejav. Mám na vás jedinú, poslednú otázku na zajtrajšiu tlačovku. Chcem sa opýtať na starú Millerovu dielňu a na to, čo sa v nej stalo v noci, keď zomrel človek. Buďte pripravený.“

KAPITOLA 6

Adrian Cole

V opustenej a zatvorenej konzervárni na samom okraji priemyselnej zóny, kam nedoliehal ruch mestského života, vládlo hlboké ticho. Miestnosť osvetľovala len jediná stolná lampa s kovovým tienidlom, ktorá vrhala ostré tiene na masívny drevený stôl. Na stole stála stará drevená šachovnica. Figúrky boli rozostavené v pozícii nadchádzajúcej patovej situácie.

Adrian Cole sedel v hlbokom koženom kresle zahalený do dlhého tmavého kabáta. V ruke zvieral ťažký sklenený pohár s vodou, no zrak mal upretý na bieleho kráľa, ktorý stál osamote uprostred poľa. Prešlo už veľa rokov, odkedy ho naposledy bolelo celé telo. Dýchacie cesty mal unavené, v hrudi ho nepríjemne pálilo a slabý, neutíchajúci kašeľ ho sprevádzal takmer každú noc. Pravá ruka sa mu pri každom pohybe jemne, takmer nebadane trasila. Nešlo o smrteľnú chorobu – bolo to len telo, ktoré po rokoch prežitých v neustálom napätí, úkrytoch a prenasledovaní odmietalo ďalej spolupracovať.

Zatvoril oči a v mysli sa mu vynorili útržky minulosti, ktoré sa nedali vymazať.

Videl svojho otca Edwarda Colea – poctivého účtovníka prístavnej colnice v Blackwater Port a hrdého odborára. Otec ho ako chlapca učil hrávať šach na lodnom stole v tmavej kancelárii a stále dookola mu opakoval tú istú vetu: „Pravidlá sú rovnaké pre všetkých, Adrian.“ Bol to jediný človek, v ktorého prítomnosti sa cítil skutočne v bezpečí.

Lenže tie chvíle netrvali večne. Keď mal Adrian päťnásť rokov, prišla prvá zrada. Otec odmietol podpísať falošné colné doklady pre vtedajších prístavných bossov. Traja jeho najbližší kolegovia – ľudia, ktorých poznali, ktorých púšťali k sebe domov na večere a ktorých považovali za priateľov – podpísali proti nemu falošné svedectvo a obvinili ho z krádeže odborovej pokladne. Edward Cole zomrel vo väzbe skôr, než sa vôbec dostal pred

riadny súd. Matku vysťahovali z mestského bytu a Adriana vyhodili zo školy.

Vtedy dostal od života prvú a najtvrdšiu lekciu: Kto hrá podľa pravidiel, prehrá; kto ich ohýba a ovláda, vyhrá.

O štyri roky neskôr, keď mal devätnásť, prišla druhá rana. Leo Marsh, jeho kamarát a spoločník v prvých malých pašeráckych kšeftoch, ho predal colnej polícii za zníženie vlastného trestu. Adrian si pri brutálnom zatýkaní rozrazil obočie o ostrý kovový rám dverí – presne tá jazva pod pravým obočím, ktorú nosil ako celoživotnú pripomienku. Dva roky vo väzení ho definitívne utvrdili v jeho pravidle: Nikdy nepotrebuj nikoho natoľko, aby ti jeho zrada mohla zničiť život.

Pre Adriana Colea neboli ľudia zlí – boli len predvídateľní. Každý mal svoju cenu, svoj strach alebo svoju slabosť. Ak poznal tú správnu páku, mohol s nimi hýbať ako s figúrkami na šachovnici. A ak niekoho nedokázal získať, neznamenalo to, že mu treba uveriť; bol to len dôkaz, že hľadá nesprávnu páku.

Keď pred rokmi našiel chlapca z garáže, v sedemnásťročnom Jozefovi Vargovi uvidel samého seba – čistý, nebrzdený génius, ktorého systém odhodil bokom. Chcel postaviť človeka, ktorý nezlyhá a nikoho nezradí, lebo jednoducho nikto nebude chcieť. Lenže Jozef urobil niečo, čo bolo pre Cola nepochopiteľné a nesmierne nebezpečné: držal sa Michaela, Nikol a neskôr Juliet. Mal ľudí, pre ktorých sa oplatilo riskovať a pustiť kontrolu z ruky.

A to bolo pre Cola najväčším dôkazom zrady – nie voči nemu, ale voči pravde jeho vlastného života. Ak mal Jozef pravdu a dalo sa žiť inak, potom celý Adrianov život, postavený na osamelosti a nedôvere, bol len veľkým omylom. Preto mu musel dokázať, že sa nezmenil. Nie z čistej pomsty, ale preto, aby zachránil zmysel vlastnej existencie.

Zrak mu padol na malý prenosný monitor vedľa šachovnice, kde bežal záznam z večerných správ. Na obrazovke práve vysielali záznam Jozefovho verejného prejavu, v ktorom sa pred novinármi a verejnosťou bez výhovoriek priznal k starým chybám a odovzdal dokumenty prokurátorovi. Cole sledoval Jozefovu tvár na obrazovke. V hrudi ho pichlo, kašeľ ho znova na chvíľu prinútil pritisnúť si ruku k ústam, no oči

mal ostré. A v tej chvíli, po prvýkrát za celé roky samoty, pocítil niečo, čo by sa dalo nazvať tichou, mrazivou závisťou. Jozef mal odvahu urobiť niečo, na čo on sám nikdy nemal silu – priznať slabosť pred celým svetom a odmietnuť hrať hru na vydieranie.

Zazvonil mu starý šifrovaný telefón ležiaci na stole. Cole pomaly zdvihol slúchadlo. Na druhej strane sa ozval hlas jeho spojky, ktorý ho informoval o neúspechu detektíva Fishera – Fisher sa pred kamerami zlomil skôr, než stihol vyvolať trvalú vlnu nedôvery, a Jozef jeho útok právne premenil na vlastnú transparentnosť.

Cole chvíľu mlčal. V jeho hlase nebol hnev, len chladný, analytický pokoj človeka, ktorý vníma nepriazeň osudu len ako ďalší riadok v rovnici.

„Fisher zlyhal," skonštatoval Cole pokojne do telefónu. „Nechaj ho tak. Nevyplatí sa ho zachraňovať."

„A čo bude ďalej, šéfe?" opýtal sa hlas na druhej strane. „Ak sa ho nepodarilo zlomiť verejne..."

Cole sa zľahka, takmer nepočuteľne pousmial, kým prstami prechádzal po hladkom dreve bieleho kráľa na šachovnici.

„Chyba je len iná páka," odvetil Cole s konečnou platnosťou v hlase. Pozrel na rozostavené figúrky a vydal svoj posledný pokyn pred blížiacim sa vyvrcholením: „Otvorte moju šachovnicu. Deň X nastane v piatok."

KAPITOLA 7

Hrob v poli

Ranná hmla nad vojenským cintorínom na severnom okraji Westhavenu sa len neochotne trhala pod náporom ostrého jesenného vetra. Mramorové náhrobky zoradené v presných radoch pôsobili chladne a osamelo.

Major Ben Hayes kráčal po prašnej ceste medzi hrobmi, jeho čierne kožené topánky dopadali na zem s pravidelnou, takmer vojenskou ráznosťou. Dva kroky za ním kráčal Jozef.

Ben sa zastavil pri kamennom pomníku s vyrytým menom: Nate Brooks. 1992 – 2019. Česť jeho pamiatke.

Ben vyťahoval z vnútorného vrecka kabáta ošúchanú koženú obálku. Zjavne mala niečo spoločné s vecami, ktoré po padlom vojakovi ostali v zahraničnej misii. S tichým cvaknutím ju otvoril a vysypal na holú zem priamo k päte náhrobku niekoľko predmetov: vyblednutú fotografiu, osobný vojenský preukaz a dve malé, špeciálne šifrované komunikačné moduly, ktorých sériové čísla boli precízne vyrazené na matnom kove.

„Vieš, čo toto je, Varga?“ ozval sa Ben tichým, no nebezpečne ostrým hlasom, bez toho, aby sa otočil na Jozefa.

„Komunikačné moduly vojenského typu,“ odvetil Jozef pokojne, s rukami ukrytými vo vreckách kabáta.

„Presne tak,“ Ben sa pomaly otočil a jeho tvrdý pohľad pripichol Jozefa na miesto. „Tieto moduly našli v tábore, kde zlyhala celá Nateova jednotka. Nepriateľ ich mal skôr, než sa začala operácia. Mali presné dáta o pohybe našich chlapcov. A keď som po skončení misie žiadal správy z vyšetrovania, dostal som sa k finančným stopám, ktoré viedli priamo sem. Do Westhavenu. K rotterdamskému kanálu, ktorý pred rokmi kontroloval Victor Kane a sieť Čierneho kruhu.“

Jozef sklopil zrak k predmetom na zemi. Neuhol pohľadom. Nebránil sa.

„Nezahynul v priamom boji, Varga,“ pokračoval Ben, pričom v jeho hlase znela hlboká, potláčaná bolesť a hnev. „Zasiahli ho vlastné zbrane, lebo niekto v tomto meste predal dáta a súčiastky tým, čo stáli na druhej

strane. A tie rotterdamské trasy... to bolo tvoje dielo. Ty si postavil infraštruktúru, cez ktorú prúdili komponenty pre tých, čo zabíjali mojich chlapcov.“

„Nezakrývam to, Ben,“ povedal Jozef ticho, no pevne. Vzduch medzi nimi zhustol. „Všetko, čo hovoríš, je pravda. Tieto kanály som vybudoval. A hoci som ich nezameriaval proti Nateovi, zodpovednosť za to, čo moja sieť pustila do sveta, nesiem ja.“

Ben zovrel päsť tak silno, až mu pobeleli kĺby. Prešiel tie dva kroky, ktoré ich delili, a s celou silou udrel Jozefa priamo do tváre.

Náraz posunul Jozefa o krok nabok. Na perách sa mu objavila tenká krvavá stužka. Inokedy by Jozef už dávno spacifikoval kohokoľvek, kto by sa k nemu len priblížil, no teraz sa neotočil, neutrel sa. Zostal stáť rovno, s pohľadom upretým na Benovu tvár.

V tej istej sekunde sa za nimi ozvalo prudké zabuchnutie dverí auta. Po prašnej ceste k nim v tranze bežala Juliet. Keď uvidela krv na Jozefovej tvári a Benovu zdvihnutú päsť, vtrhla priamo medzi nich.

„Ben, už dosť!“ kričala Juliet, pričom jej hlas sa nebezpečne chvel od hnevu aj sĺz. „Prestaň! Myslíš si, že to týmto zmeníš? Myslíš si, že keď ho tu zmlátiš, Nate sa vráti?!“

Ben pozrel na svoju sestru a v jeho očiach sa zračilo hlboké sklamanie. „Ty ho stále brániš, Juliet? Pozri sa naňho! Videla si, čo všetko spáchal? Celý ten jeho svet je postavený na krvi a zrade!“

„Ja viem, čo spravil!“ vyhrkla Juliet, zatiaľ čo jej po lícach stekali slzy. „Nikto nezabúda na minulosť, Ben! Ale on tu teraz stojí, nebráni sa a neklame ti tak, ako by to spravil kedysi! Zatiaľ čo ty tu vylievaš hnev na nesprávnom mieste, on sa snaží vybudovať niečo čisté! Ak chceš niekoho súdiť, súď mňa – ja som odovzdala odznak a som po jeho boku dobrovoľne!“

Ben na ňu dlho neveriacky hľadel. Hrudník sa mu prudko nadúval.

„Už neviem, kto vlastne si, sestra,“ zašepkal Ben s chladnou definitívou v hlase. Otočil sa chrbtom k nim, zdvihol koženú obálku zo zeme, obišiel ich a ráznym krokom zamieril k svojmu zaparkovanému autu.

Dvere auta tresli a motor v zápätí zahučal. Ben odišiel bez ďalšieho slova a zanechal ich samých uprostred radov mramorových krížov.

Juliet zostala stáť s prázdnym pohľadom upretým na cestu, odkiaľ práve odišiel jej brat. Otrávená atmosféra cintorína akoby na nich doľahla ešte ťažšie.

Jozef k nej pomaly pristúpil, jemne sa dotkol jej ramena a prstami jej odhrnul prameň vlasov z tváre.

„Nemusel si nechať ho udrieť ťa," zašepkala Juliet a triasli sa jej pery, keď pozrela na jeho krvácajúcu peru.

„Mal na to právo," odvetil Jozef vyrovnane a slabo sa usmial. „Pravidlá, ktoré som kedysi napísal, mali svoju cenu, Juliet. A občas... ju skrátka musím zaplatiť celú."

Zatiaľ čo v diaľke doznieval zvuk odchádzajúceho auta, ani jeden z nich netušil, že v tej istej chvíli v redakcii Westhaven Chronicle novinárka Mia Rowland odovzdala do tlače správu, ktorá na ďalší deň ráno odpáli najväčšiu bombu roky trvajúceho ticha.

KAPITOLA 8

Mlčanie

Ranné vydanie Westhaven Chronicle ležalo na stoloch v celom meste ako rozbuška pripravená na výbuch. Titulok na prvej strane kričal čiernymi písmenami, ktoré nešlo prehliadnuť: KTO KRYL VRAHA? DETEKTÍV CARTER A TAJOMSTVO Z DIELNE.

Mia Rowlandová v článku detailne rozobrala noc spred rokov, kedy v opustenej dielni zlyhali všetky štandardné policajné postupy. Nešlo len o bežné prešľapy; článok priamo citoval svedectvá a nepriame dôkazy o tom, že Michael Carter – vtedy ešte len čerstvý vyšetrovateľ a detektív – stál v tieni dielne, videl Jozefa Vargu chladnokrvne zlikvidovať zradcu a túto vraždu nikdy nenahlásil polícii.

V budove AEGIS zavládlo mrazivé, ťažké ticho.

Sára sedela na okraji kovovej stoličky, pred sebou mala položený ten titulok. Keď si prečítala každé jedno slovo, neplakala. Jej tvár bola úplne bledá a odmietala sa čo i len pozrieť Michaelovým smerom.

„Michael... je to pravda?“ opýtala sa napokon Sára tichým, chladným hlasom, v ktorom znela nesmierna blesková zrada. „Boli to tie staré spisy? Tie, ktoré si nikdy neodovzdal na vyšetrovanie? Ty si vtedy v tej dielni stál, videl vraždu a nechal si to tak?“

Michael stál pri stole s rukami zavesenými v prázdnom priestore, neschopný nájsť správne slová. „Sára... vtedy to bolo iné. Celé mesto bolo skorumpované, Jozef bol môj priateľ z detstva a ja... ja som v tom momente nevedel, čo si mám o tom myslieť. Nebol deň, kedy by ma to netrápilo.“

„Už raz sme sa dohodli, Michael, že si budeme hovoriť pravdu,“ prerušila ho Sára ostro. Postavila sa od stola, vzala si kabát a bez ďalšieho slova zamierila k východu. „Sľuby pre teba očividne nič neznamenajú. Najlepšie bude, ak si dáme kus priestoru!“

Zabuchla dvere a to rezonovalo celou miestnosťou. Pre Sáru to bola podpásovka, pretože Michaelovi dôverovala najviac na svete a čakala, že akékoľvek tajomstvo, aj to najväčšie, už pozná. Štvalo ju, že Michael

viedol tichý boj so sebou samým a nepovedal jej o tom. Pracovali ako dobre naolejovaný stroj, len teraz zase to medzi nimi začalo škrípať.

Michael zostal stáť v prázdnej miestnosti sám. Pozrel na Jozefa, ktorý stál neďaleko, no v Jozefových očiach nevidel výčitku – len hlbokú, spoločnú vinu za minulosť, ktorá ich dobiehala presne v momente, keď sa ju snažili odstrihnúť.

„Nemusíš to ťahať sám, Michael," povedal ticho Jozef. „Ja som to zapríčinil."

„Musím," odvetil Michael s prázdnym výrazom v tvári. „Ak to neurobím ja, spraví to niekto iný. Už nechcem žiť v strachu z toho, čo vyjde na povrch. Či už z tvojho života, alebo môjho."

* * *

O hodinu neskôr už Michael kráčal po dlhých, známych chodbách WPD. Žiarivkové svetlo nad ním bzučalo presne tak isto ako v dňoch, keď tu začínal svoju kariéru detektíva. Okolostojaci policajti a vyšetrovatelia nañho pokradmo pokukovali, šepkali si pri kopírkach a vyhýbali sa jeho pohľadu.

Namiesto toho, aby čakal na interné vyšetrovanie alebo oficiálny predvolávací list od inšpekcie, zamieril priamo do kancelárie kapitána Roberta Shawa.

Dvere boli pootvorené. Shaw sedel za stolom, tvár mal hlboko zbrázdenú vráskami a v ruke držal ranné noviny s otvorenou prvou stranou. Keď počul kroky, pomaly zdvihol hlavu a prehol papier.

„Videl som to, Carter," ozval sa Shaw hlbokým, unaveným hlasom. „Všetci to videli."

Michael pristúpil k stolu, odopol zo svojho opasku služobný preukaz spolu s odznakom vyšetrovateľa a s tichým kovovým zvukom ho položil priamo doprostred Shawovho stola.

„Neprišiel som sa obhajovať, kapitán," povedal Michael pevne, hoci sa mu v hlase ozývala potlačená únava. „Článok hovorí pravdu. Vtedy v dielni som mlčal. Porušil som prísahu, ktorú som zložil."

Shaw hľadel na ležiaci odznak. Dlho mlčal. V jeho očiach sa zračilo sklamanie, no zároveň zvláštny, hlboký rešpekt k človeku, ktorý mal odvahu prísť sám a priznať vinu bez toho, aby ho k tomu niekto donútil.

„Uvedomuješ si, čo to znamená pre tvoju kariéru, Michael?“ spýtal sa Shaw ticho. „Disciplinárne konanie, odobranie hodnosti... Westhaven nezabúda ľahko.“

„Uvedomujem,“ prikývol Michael. „Ale už nechcem niesť bremeno niečoho, čo som mal vyriešiť už v ten deň. Nech sa stane čokoľvek, beriem to na seba.“

Shaw si povzdychol, zatrel tvár do dlaní a napokon pomaly prisunul odznak k sebe. „Odovzdám to inšpekcii, Carter. Sú veci, ktoré zákon trestať musí. Ale rešpektujem, že si sem prišiel sám.“

Keď Michael vychádzal z budovy WPD do sychravého popoludnia, nemal už na krku odznak ani istotu zajtrajšieho dňa. No keď vytiahol telefón a pozrel na prázdnu obrazovku, vnútri cítil aspoň to, že maska tajomstiev, ktorá ho tak dlho dusila, je definitívne preč.

KAPITOLA 9

Návštevná miestnosť

Podzemný bunker AEGIS žil v napätí, aké doteraz nezažil. Kým Michael bol na policajnej stanici a Sára odišla, Nikol trávila hodiny pri monitoroch a snažila sa odhaliť pôvod vnútrofiremného úniku dát, ktorý ich pred pár dňami takmer zničil.

Sústredene prechádzala systémové logy, sledovala záznamy prístupových portov a sledovala každého zamestnanca. Jej zrak nakoniec skĺzol k terminálu, ktorý obsluhoval Roman Keller – bývalý účtovník Marcusa Valea, ktorého Sára po páde Čierneho kruhu preverila, vzala pod krídla a zamestnala vo financiách AEGIS.

Nikol si všimla zvláštnu anomáliu. Pri každom prechode dôležitých dátových balíkov Kellerov terminál vykazoval mikroskopické oneskorenie, akoby niekto kopíroval pakety na externé zariadenie.

Pristúpila k jeho stolu. Keller sedel za obrazovkou, prsty mal zľahka položené na klávesnici, no keď zbadal, že Nikol stojí priamo pred ním, jeho ruka inštinktívne skĺzla do vrecka nohavíc a pevne zovrela nejaký malý predmet.

Bol to presne ten istý reflex, aký mal kedysi Jozef, keď niečo skrýval. Nikol to okamžite spoznala.

„Roman," povedala Nikol tichým, no ostrým hlasom. „Vytiahni ruku z vrecka."

Keller prehltol naprázdno, no nepohol sa. „Ja... ja nič neskrývam, Nikol. Len si kontrolujem osobné veci."

V tej chvíli k nim pristúpil Jozef, ktorý sledoval rozhovor z druhého konca miestnosti. Bez jediného slova chytil Kellera za zápästie a jemne, no s oceľovou pevnosťou ho prinútil ruku vytiahnuť. Vo vrecku mal malý šifrovaný flash disk s nahratými finančnými výkazmi AEGISu. Keller zbledol ako stena, podlomili sa mu kolená a klesol na stoličku. „Prehrali by sme..." vykoktal so slzami v očiach. „Adrian Cole... on našiel moju dcéru.

Vydieral ma. Povedal, že ak mu nepošlem prístupové kódy, stane sa jej niečo hrozné. Nemal som na výber!“

Nikol pozrela na brata a čakala, čo spraví. Starý Jozef – šéf Čierneho kruhu – by zradcu bez milosti vyhodil na ulicu alebo by ho nechal čeliť najhorším následkom.

Jozef sa však na Kellera dlho díval, hlboko v ňom videl ten istý strach, ktorým kedysi sám ovládal iných ľudí vo svojom okolí. Položil mu ruku na plece a ticho povedal: „Nebudem ťa ničiť, Roman. Ale toto sa skončí tu. Pomôžeme ti dostať tvoju dcéru do bezpečia a ty pôjdeš pred komisiu vypovedať všetko, čo vieš o Coleovi.“

* * *

O dve hodiny neskôr stáli Jozef a Juliet pred ťažkými mrežami štátnej väznice Asteria. Vstúpili do známej výsluchovej miestnosti – miestnosti, kde pred rokmi sedávali oproti sebe ako nepriatelia, kde sa rozvíjala ich nebezpečná hra a kde sa nakoniec zrodilo niečo hlbšie než len spravodlivosť. Tentoraz však oproti nim sedel niekto iný. Dvere sa otvorili a doviedli Lidiu Vanceovú.

Bývalá neohrozená vládkyňa mestskej siete AEGIS a šéfka analytiky mala na sebe štandardný väzenský odev, no jej chladný, ostrý pohľad nestratil nič zo svojej pýchy. Sadla si za stôl oproti Jozefovi a Juliet, prsty si prekrížila a slabo sa usmiala.

„Varga... a pani detektívka,“ oslovila ich Vanceová s tichým posmechom v hlase. „Neočakávala som vás tu. Prichádzate požiadať o autogram, alebo vám môj systém zanechal nejaké neriešiteľné chyby v kóde?“

„Neprišli sme sa hrať, Lidia,“ prehovorila Juliet a pozrela jej priamo do očí bez akéhokoľvek náznaku strachu. „Adrian Cole je zasa v meste. A ty vieš o jeho krokoch viac, než priznávaš vyšetrovateľom.“

Vanceovej úsmev pomaly zmizol z tváre. Meno Adrian Cole v nej zanechalo hlbokú, potlačenú pachuť.

„Cole...“ zašepkala s opovrhnutím. „Myslela som si, že som ho prekabátila. Dva roky som sledovala jeho tajné toky v prístave a myslela som si, že ho mám na háku. A až tu, v tejto cele, mi došlo, že on ma

nevytvoril preto, aby som bola nezávislá. Vytvoril ma len ako ďalšiu figúrku na svojej šachovnici.“

„Prečo nám to hovoríš?“ spýtal sa Jozef. „Čo chystá?“

Vanceová sa naklonila dopredu k stolu a jej oči zvážneli. „Cole nepozoruje figúrky, ktoré nepozná. On nehrá preto, aby vyhral peniaze alebo moc. On hrá preto, lebo neverí, že sa ľudia môžu zmeniť. Ak si myslíte, že ho zastavíte bežnými policajnými alebo bezpečnostnými zásahmi, mýlite sa. On vás privedie do patovej situácie – do bodu, kde každé vaše rozhodnutie potvrdí jeho pravdu.“

„Aký je jeho ďalší krok?“ naliehala Juliet.

„Blackout,“ odvetila Vanceová potichu, takmer hrozivo. „Podľa môjho uváženia, a verte mi, ja sa nemýlim v takých veciach, chce odpojiť Westhaven od prúdu cez staré zadné vrátka protokolu Aegis, ktoré som nestihla vymazať. Nemocnice, domy, servery... Všetko padne do tmy. A jediný spôsob, ako to vrátiť späť, bude, ak Jozef zadá svoju starú dvojitú šifru do kompromitovaného terminálu. Ak ju zadá, Cole získa celú sieť a dokáže, že Varga je stále rovnaký tyran. Ak ju nezadá... v nemocniciach budú zomierať ľudia.“

Jozef a Juliet na seba v tej chvíli pozreli. Pochopili celú hĺbku Coleovho plánu – nešlo o zničenie firmy, šlo o morálnu popravu Jozefa Vargu.

„Ako to vieš?“ naliehal Jozef.

Na to sa len Lidia zasmiala a so smiechom odišla od stola a vrátila sa do svojej cely.

Zatiaľ čo sa Jozef s Juliet vracali späť do AEGIS, v meste sa začali diať prvé podozrivé výkyvy napätia v elektrickej sieti.

* * *

Na inom mieste, v Green Hills, pri garáži, kráčala Sára po mokrom asfalte, až kým nezastavila pred otvorenými dverami. Vnútri, pri kapote starého auta, pracoval Michael. Mal ruky od oleja, unavený výraz a keď zbadal Sáru, vo dverách doslova stuhol a bol rád, že prišla za ním.

Sára naňho chvíľu mlčky pozerala. Hnev v jej vnútri ustúpil pred hlbokou, čistou reálnosťou toho, čo všetko spolu prežili.

„Neodpúšťam ti to, že si mi roky tajil pravdu o tom, čo sa stalo, Michael," prehovorila Sára pevným, no miernym hlasom.

Michael sklopil zrak k zemi. „Viem... Chcel som len..."

„Ale nepôjdeš pred tú komisiu a do toho boja sám," prerušila ho Sára, pristúpila k nemu bližšie a zľahka sa dotkla jeho špinavého rukáva.

V tej istej sekunde v celej štvrti zhasli pouličné lampy, svetlá v dielni blikli a celá oblasť Westhavenu sa v priebehu niekoľkých sekúnd premenila do hlbokej, hrozivej tmy.

Deň X práve začal.

KAPITOLA 10

Operácia Pat

Westhaven zachvátil náhly a hlboký blackout. Ulice sa v priebehu niekoľkých sekúnd ponorili do tmy, semafory zhasli a nemocnice v celom meste museli okamžite prejsť na svoje záložné generátory. V centrálnej budove AEGIS blikali núdzové červené svetlá. Hlavný terminál žiadal jediné – zadať Jozefovu pôvodnú dvojitú šifru na obnovenie napájania.

Jozef stál pred obrazovkou a presne vedel, čo je v stávke. Ak šifru nezadá, ľudia v nemocniciach na záložných zdrojoch začnú v tme umierať. Ak ju zadá, Adrian Cole získa celú sieť a verejnosť uvidí presne to, čím ho Cole chcel vykresliť – nového tyrana s úplnou kontrolou.

„Nezadáš ju," povedala pevne Juliet a položila mu ruku na rameno. „To je presne to, na čo čaká."

Jozef sa na ňu pozrel a prvýkrát v živote nepocítil nutkanie všetko riadiť sám. Odstúpil od terminálu a otočil sa k svojmu tímu.

„Tento boj nevyhráme tak, že ja sám zachránim mesto," prehovoril Jozef pevným hlasom. „Nikol, Zoe, Billy – musíte obísť primárny server a nájsť ručný obchvat cez nezávislé záložné linky. Juliet, veď terénne jednotky a pomôž vyčistiť blokované križovatky. Michael a Sára – sledujte finančné stopy a zistite, odkiaľ presne Cole vysiela ten signál."

Vtom do miestnosti vstúpil Ben. Viedol so sebou asi štyridsať mužov zo svojej jednotky. „Odložme nachvíľu naše spory a poďme zachrániť toto mesto!" povedal.

Jozef sa s Juliet prekvapene pozreli na neho a Jozef s úsmevom povedal: „Ben, so svojimi vojakmi zabezpečte nemocnice a strážte záložné generátory."

Ben a jeho vojaci sa okamžite vydali k nemocniciam a ku generátorom. Ich spory teraz odhodili bokom.

Nikol sa na Jozefa prekvapene pozrela. V tejto chvíli Jozef prvýkrát vo svojom živote doslova zveril záchranu mesta iným.

Vonku pred budovou AEGIS sa medzitým zhromaždil obrovský dav ľudí z East Endu a iných častí mesta. Zmanipulovaní falošnými správami a panikou z blackoutu začali skandovať heslá proti firme a hrozilo, že vtrhnú dovnútra.

Pred dav predstúpil Drahý. Vzal do ruky provizórny megafón, postavil sa na kapotu auta a zamával na prítomných. Vďaka svojej autorite v uliciach dav okamžite upokojil, vysvetlil im, že za tmu v meste nemôže AEGIS, a zabránil zbytočnému útoku. O kúsok ďalej, v koordinačnom centre, bol kapitán Shaw, ktorý aj napriek vyčerpaniu pomáhal riadiť policajné hliadky v uliciach bez prúdu.

V tom istom čase Zoe Lin úspešne prešla cez šifrovanú stopu signálu.

„Mám to!“ zvolala Zoe od terminálu. „Signál nevysiela zo žiadnej utajenej veže. Ide priamo z kaviarne The Corner!“

Jozef pochopil, že ho Cole tým volá k sebe, a tak vzal do ruky kľúče, pozrel na Juliet a zamieril k dverám. Michael naviedol Bena a jeho vojakov ku kaviarni, ale aj tak všetci vedeli, že toto musí byť len medzi ním a jeho mentorom.

KAPITOLA 11

Stôl v kaviarni

Jozef kráčal ulicami Westhavenu zahalenými v hlbokej tme, zatiaľ čo o niekoľko blokov ďalej stál pripravený Ben s vojakmi, aby v prípade potreby zasiahli. Jozef však vopred trval na tom, že tam pôjde sám – bez zbrane, bez ochranky a s otvoreným úmyslom.

Keď vošiel do tichej, opustenej kaviarne The Corner na hranici Green Hills a Southside, vzduch v miestnosti bol chladný a ťažký. Pri starom rohovom stole sedel Adrian Cole.

Cole vyzeral unavene; tvár mal poznačenú chorobou, pod očami mal hlboké tiene a na stole pred ním ležala ťažká pištoľ, hoci sa mu ruka jemne triasla. Keď počul Jozefove kroky, pomaly zdvihol hlavu a slabo sa usmial.

„Prišiel si včas, Jozef," ozval sa Cole chrapľavým hlasom. „Myslel som si, že sa budeš schovávať za svoj nový tím a tie tvoje digitálne štíty."

Jozef si bez vyzvania prisadol oproti nemu k stolu. „Nikdy som sa neskrýval pred minulosťou, Adrian. Hru, ktorú si pripravil, poznám naspamäť."

Cole zaboril zrak do stola a ticho sa zasmial. „Všetko som to naplánoval... Celý život som veril len tomu, že nikto nikomu nepatrí, že každý zradí každého, keď príde tlak. Ty si mal byť mojím dôkazom. Mal si ma zabiť, Jozef... Tým by si dokázal, že môj svet mal celú dobu pravdu."

„Ja ťa nezabijem, Adrian," povedal Jozef pevne a uprel naňho pokojný pohľad. „Ja nehrám tú hru, ktorú odo mňa chceš."

Cole náhle siahol po zbrani ležiacej na stole, no prsty ho neposlúchli, ruka sa mu prudko zatrasla a zbraň mu bezvládne vypadla z dlane na drevenú podlahu. V tej chvíli sa v ňom zrútilo všetko – uvedomil si, že už nie je obávaným šachistom, ale len osamelým človekom, ktorého už nikto nevníma ako hrozbu.

Jozef sa pomaly natiahol, vzal zbraň zo zeme a odložil ju nabok.

„Mrzí ma, čo sa ti stalo. To s tvojím otcom a kamarátom..." povedal Jozef.

Cole sa zarazil. „Ako to vieš?“

„Boli to mesiace, Cole. Môj tím úpenlivo hľadal akékoľvek záznamy o tebe.“

„Máš môj obdiv. Minulosť ale nikdy nezmažeš, to si pamätaj!“

„Bude to niečo, čo ma bude prenasledovať celý život,“ zhrnul to Jozef. „To ale neznamená, že nebudem každému dokazovať, že som sa zmenil.“

Vonku sa medzitým ozvali sirény – Ben a jeho vojaci dorazili k budove kaviarne. Keď muži vstúpili dnu a začali Cola vyvádzať von do tmy, Cole sa ešte raz obzrel na Jozefa.

Kým Colea odvádzali do pripraveného policajného auta, Westhaven pomaly začínal opäť ožívať – záložné systémy v nemocniciach fungovali, svetlá v uliciach sa postupne rozsvietili a Westhaven sa po dlhej noci nadýchol slobody.

KAPITOLA 12

Odkaz

Nasledujúce mesiace priniesli Westhavenu niečo, čo mesto nezažilo celé desaťročia – skutočný pokoj.

Pred nezávislou vyšetrovacou komisiou preverujúcou fungovanie systému AEGIS sa konalo záverečné vypočutie. Jozef Varga predstúpil pred komisiu a predniesol úplné a otvorené priznanie. Nevynechal nič – od svojich začiatkov v podsvetí a budovania Čierneho kruhu až po staré sporné rozhodnutia či udalosti v dielni. Michael Carter v rámci disciplinárneho konania predstúpil pred vedenie zboru a takisto otvorene vypovedal o svojej minulosti. Kapitán Robert Shaw, pre ktorého to bola posledná veľká služba pred zaslúženým dôchodkom, odovzdal svoj odznak so slovami, že odznak patrí tomu, kto ho dokáže niesť pokorne.

Mestská rada nakoniec nezrušila firmu AEGIS, no ponechala nad jej dátovými tokmi trvalý a prísny verejný dohľad, s čím Jozef bezvýhradne súhlasil. Niektorí obyvatelia a novinári naňho hľadeli s rezervou, no on sa už nesnažil získať univerzálnu lásku – stačilo mu, že jeho kroky boli pravdivé.

V East Ende medzitým Ondro po rokoch stretol Jozefa pred svojou dielňou a hoci nepovedal ani slovo, podal si s ním ruku. Major Ben Hayes sa pred odchodom späť k svojej vojenskej jednotke na chvíľu zastavil za sestrou a Jozefovi prvýkrát pevne a úprimne stisol ruku.

V kanceláriách AEGIS zavládla nová éra. Nikol odišla na svoju prvú skutočnú dovolenku spolu s Billym a Zoe. Sára a Michael sa po ťažkom období opäť vrátili k sebe, pevne rozhodnutí, že ich vzťah už nikdy nebudú zaťažovať tajomstvá.

Jedno pokojné jesenné popoludnie sa Jozef vrátil tam, kde sa celá cesta začala – do starej garáže v Green Hills.

Priestor spoločne s Michaelom kompletne vyčistili a prebudovali na otvorenú komunitnú dielňu pre deti, ktoré sa tu mohli učiť základy techniky

a stavby. V rohu stále stála stará, zrekonštruovaná šliapacia motokárová konštrukcia AX-01.

Keď tam jedno krásne ráno vošla Juliet, Jozef kľakol na jedno koleno priamo pred starým pracovným stolom. Nevytiahol len prsteň, ale predtým jej vyrozprával každú jednu vec, ktorú doteraz nosil v sebe a pred čím utekal.

Juliet sa usmiala, v očiach sa jej leskli slzy šťastia a povedala mu svoje ÁNO.

Neskôr, keď sa deti hrali pri starom stole, jedno z nich si všimlo Jozefa a s úsmevom ukázalo na ruku, pričom priložilo tri prsty k boku – presne ten tajný detský signál Bypass, ktorým sa niekedy chránili pred nebezpečenstvom.

Jozef sa usmial a oplatil mu gesto. Pravidlá a spravodlivosť totiž nefungujú vtedy, keď ich človek len vynucuje silou – fungujú vtedy, keď ich niekto iný naučí žiť správne ako prvý.